

TURBULENCIJA

Lėktuvas iš Kelno vėlavo visą valandą. Kai leidosi Kauno oro uoste, jau buvo tamsu. Po teisybei, nei vėlavimas, nei tamsa kitu atveju nebūtų išmušę Emos iš pusiausvyros, tačiau vieno dalyko ji negalėjo pakęsti – Ema bijojo skraidyti lėktuvais, nors buvo, galima sakyti, nuolatinė padangių keleivė, o ir dirbo kompanijoje, susijusioje su oro laineriais. Kad nedrebėtų, ji net susigalvojo ritualą: įsėdusi į lėktuvą sukalbėdavo maldele, o kai laineris imdavo šokinėti per oro duobes, įsivaizduodavo, jog piloto kabina – visai ne piloto kabina, o nuosava jos, Emos, virtuvė, kad ji tenai kaip tik geria kavą klausydamasi smagios muzikėlės.

Deja, šįsyk tokia saviapgaulė ne ką tegelbėjo. Atstumas iki Kelno – vos pusantro tūkstančio kilometrų, lekiant oru jis dar sutrumpėja, bet šiandien jie dėl pūgos buvo priversti valandą kiurksoti Kelno oro uoste, todėl ir į Kauną pavėlavo. Be to, turbūt skrido ne pačiu smagiausiu oro keliu, nes kratė taip, kad Emai net dantys barškėjo. Nelemta turbulencija!

– Gerbiamieji keleiviai, tikimės, kelionė buvo maloni ir skrisite su mūsų kompanija kitą kartą, – salone nuskambėjo malonus stiuardės balsas.

„Nesulauksi!“ – mintyse atšovė jai perbalusi Ema ir apsidairė.

Žmonės grūdosi ant siauro tako, vieni traukė iš lentynų lagaminėlius, kiti mėgino prasibrauti pro minią iki durų. Ema sėdėjo prie lango, tad nutarė luktelėti, kol išeis jos kaimynė, gal dešimtį minučių raudonu lūpdažiu teplojanti sau lūpas. Ponia, aišku, irgi skubėjo, stryktelėjo iš kėdės, o traukdama savo lagaminą vos neužvirto ant Emos.

Ema giliai įkvėpė ir žvilgtelėjo pro iliuminatorių.

Kaune, lygiai kaip ir Kelne, siautė pūga. Ema dar kiek luktelėjo, salonui palengva tuštėjant išsiropštė ant tako ir iškėlė rankas norėdama ištraukti lagaminą. Tuo metu kažkoks itin nekantrus paskutinis keleivis užsižiopsojęs atsitrenkė į ją, ir lagaminas, išsprūdęs Emai iš rankų, užkrito tiesiai ant jos.

– Šūdas! – tespėjo nusikeikti mergina ir suklupo ant tako.

Netrukus kažkas pasilenkė prie jos ir atsargiai suėmęs už alkūnės padėjo atsikelti.

Ema kilstelėjo galvą ir pamatė savo geradarį. Tai buvo lėktuvo kapitonas.

„Regis, Povilas Valutka“, – stodamasi pagalvojo Ema, mat turėjo įprotį įsidėmėti vadovų pavardes. Tam atvejui, jeigu prireiktų pareikšti pretenziją. Ir dabar buvo besižiojanti ketindama išlieti tulžį, bet orlaivio pilotas užbėgo jai už akių.

– Sveika atvykusi į Kauną, – ištarė juokdamasis ir padavė Emai rankinę, kurią ką tik pakėlė nuo grindų.

– Ot ačiū, – burbtelėjo Ema, nevalingai trindamasi užgautą alkūnę.

– Ar jums viskas gerai? – surimtėjęs paklausė pilotas.

– Taip, ačiū, – sausai atsakė Ema ir apsidairė, nes daiktai iš rankinės buvo pabirę ant grindų. Ji mikliai susirinko juos ir įmetė į rankinę.

– Ar tikrai viskas gerai? Gal palydėti? – neatstojo orlaivio vadas.

Ema papurtė galvą, bet toks rūpestingumas jai patiko. Ji pažvelgė į vyrą: aukštas, plačiapetis, sportiškas jaunas vyras vešliais šviesiais banguotais plaukais, smakras platonas, lūpos putlios, jausmingos. Žalsvos akys šelmiškai žvelgė į merginą.

„O jis dailus“, – pagalvojo ji.

– Ačiū už pagalbą, – ištarė sutrikusi ir išlipo iš lėktuvo.

Pasiutęs vėjas kaipmat įsisuko į neprisidengtus plaukus, sviedė į akis šuorą sniego. Ema susikūprinusi nuskubėjo į aikštelę, kur buvo palikusi savo automobilį.

U P R A E I V I A I

Vos Ema išlipo iš lėktuvo, Povilas pastebėjo kažkokį daiktą netoli krėslių, kur suklypo toji mergina. Pakėlęs pamatė, jog tai darbo pažymėjimas. „Ema Rekašiūtė, specialioji konsultantė“ buvo parašyta ant plastikinės kortelės ir nurodytas įmonės pavadinimas.

Povilas šyptelėjo. Daiktus privalu grąžinti keleiviams, tarė sau, ypač keleivėms ir ypač tokioms dailioms, krentančiomis tiesiai po kojomis, tegu ir netyčia. Tad grįžęs namo į Vilnių jis pasirausė internete ir nesunkiai rado merginos darbovietės adresą. Paskui interneto platybėse dar paieškojo Emos nuotraukų. Pasirodo, Ema Rekašiūtė, specialioji konsultantė, dirbo Kaune, rimtoje kompanijoje, kuriančioje programinę įrangą aviacijos pramonei. Šiandien ji lėktuvu kaip tik grįžo iš konferencijos Vokietijoje, kur skaitė savo įmonės specialistų parengtą pranešimą apie orlaivio vairų padėtį, režimus, variklių darbą turbulencijos atveju ir galimus patobulinimus. Toji mergina – Povilas vylėsi,

kad ji netekėjusi, nes vyro ar vaikų nuotraukų internete nerado, – jam patiko. Aiškiai ne iš kelmo spirta, jei dirba tokį darbą, be to, daili panelė. „Gal tai meilė iš pirmo žvilgsnio?“ – ūmai dingtelėjo jam. Jeigu taip, jis tikrai nieko prieš. Jam trisdešimt vieni, pats laikas kurti šeimą.

Kitą dieną reiso nebuvo, ir Povilas iš pat ryto paskambino Emos darbovietės tinklalapyje nurodytu telefonu. Prisistatęs, kas esąs ir kodėl ieško keleivės, gavo Emos mobiliojo telefono numerį ir netgi namų adresą. Pats stebėdamasis, informaciją išpešė nesunkiai. Tiesa, iš pradžių įmonės administratorė nenorėjo duoti, esą duomenų apsauga ir panašiai, bet, matyt, patikėjo Povilo nuoširdumu ir suteikė informaciją.

Emą gyveno Kaune, Kumelių gatvėje.

Povilas, nors ne itin didelis nuotykių mėgėjas, šį kartą užsidegė. Susirado dailią popierinę dėžutę, kurioje gulėjo kompasas, įteiktas jam kaip geriausiam metų lėktuvo kapitonui, kompasą išėmė ir įdėjo Emos darbo pažymėjimą. Brūkštelėjo kelis žodžius ant savo vizitinės kortelės ir taip pat įmetė į dėžutę. Šiandien vakare nuvažiuos pas Emą į namus ir atiduos pamestą daiktą. Ji atsidėkodama galbūt pakvies jį kavos, o tada... Tada – pagal aplinkybes.

Kumelių gatvėje Povilas išsyk rado ieškomą namą. Merginos butas buvo antrame aukšte. Tačiau paskambinus niekas neatidarė. Povilas kiek pasvarstė ir paskambino į kaimynų duris.

Tarpdury kaipmat išdygo sausa kaip šakaliukas žilagalvė senutė, panaši į smalsų miesto žvirblį.

– Laba diena, – pasisveikino Povilas, – ieškau jūsų kaimynės Emos. Skambinau, bet...

– Labas, labas, vaikelai, – pertarė jį moterytė. – Matyt, Emutės nėra namie, dažnai nebūna, daug keliauja mergaitė.

– Gal galėtumėt... – Povilas ištraukė iš striukės kišenės dėžutę, kurioje gulėjo Emos darbo pažymėjimas. – Gal galėtumėt jai perduoti, pametė lėktuve.

– Perduosiu, perduosiu, tu nebijok, – sulinksėjo senoji. – Aš Jelena, kaimynė, mudvi gražiai draugaujam. Ale matai, mergaitė lėktuve daiktus išbarstė...

– Aš Povilas Valutka, to lėktuvo, kuriame jūsų kaimynei daiktai krito iš rankų, pilotas, – šypsodamas prisistatė Povilas.

– O, pilotas! – apsidžiaugė senutė. – Iš karto jai perduosiu, kai tik grįš, aš labai viską girdžiu, kitiems kaimynams tai nepatinka, bet kartais būna ir privalumas. – Ūmai Jelena pliaukštelėjo delniuku sau per kaktą. – Ot užuomarsa! Taigi aš ją mačiau šiandien prieš gerą valandą. Jie abu išėjo, turbūt apsipirkt. Ir kaip galėjau pamiršti?

Povilas susiraukė.

„Jie abu? Vadinasi, ji ištekėjusi? – pagalvojo. – Na, kitaip ir būti negali. Tokia žavi mergina.“

Jis nusiminė. Vakaro tikėjosi daug smagesnio.

– Ačiū, Jelena, – padėkojo ir apsisukęs išėjo.

*

Tuo metu Ema nešina pirkiniais kaip tik žingsniavo namo. Tą vakarą jiedu su tėčiu vaikštinėjo po senamiesčio krautuvėles ir rinko kalėdinę dovaną mamai. Oras buvo nuostabus, nors ir šaltoka. Žibėjo ką tik iškritęs sniegas, tad Kalėdos žadėjo būti smagios. Prie pat namų mergina atkreipė dėmesį į dailų priešais ateinantį vyruką. Jis buvo aukštas, šviesiais banguotais plaukais, vilkėjo džinsais ir ruda striuke. Emai dingtelėjo, kad vyras jai kažkur matytas.

„O juk tai lėktuvo kapitonas! – prisiminė ji ir atsigręžusi nusekė vyrą akimis. Jis ir be uniformos atrodė velniškai patrauklus. – Pažiūrėk į mane, pažiūrėk“, – mintyse ėmė įkalbinėti jį Ema vildamasi, kad jis atsigręš ir pažins ją.

Tačiau vyras ėjo susimąstęs, nesidairydamas į šalis, ir Ema nuliūdo. Staiga užsimanė bėgti paskui jį, sugriebti už rankovės ir sušukti: „Labas, čia aš, ta krentanti po kojomis gražuolė iš lėktuvo!“ – Tačiau, žinoma, susitūrėjo. – Et, jis neabejotinai vedęs kaip ir visi kiti normalūs vyrai, – apmaudžiai pagalvojo.

Kai Ema jau buvo namie, kažkas pabeldė į duris. Mergina pricimpinusi pažvelgė pro akutę. Koridoriuje stovėjo smalsioji kaimynė Jelena.

„Ne, Jelena, šiandien jokių tuščių plepalų“, – pagalvojo Ema ir pirštų galais grįžo į kambarį, įsitaisė ant sofos ir užsisvajojo.

*

Palengva artėjo Šv. Valentino diena, o kas laukia jos, sulaukusios jau trisdešimt šešerių? Na, programuotojas Maksimas iš kito skyriaus prikljuos širdelę ant monitoriaus. Ot smagumas, nors verk! Maksas, liesas, mažas, nedrąsus, bet neįkyrus trisdešimt penkerių senbernis, užsukdavo pas Emą į kabinetą, reikia ar nereikia. Gal Maksimas – vienintelė jos viltis? Būtų jai ištikimas, nereikėtų nervintis net jei nuogas maudytųsi ežere su pulku gražuolių. Ji pagimdytų jam penkis vaikus, abu gyventų nuobodžiai, užtat saugiai ir ramiai. Bent jau nereikėtų grįžti vakarais į tuščius namus ir klausytis dainų apie mirštančią meilę kaip anuomet, kai Ema draugavo su Ignu. Dvylika metų gyvenimo su tobulybe – jaunu gražiu perspektyviu teisininku – nuėjo šuniui ant uodegos. Dėl to, kad jis nė už ką nenorėjo jos vesti. „Senės teisėjos palankesnės jauniems ir nevedusiems“, – toks būdavo jo argumentas.

Galų gale Emai nusibodo bėgioti per du butus, ir jiedu prieš pusmetį išsiskyrė. Tiksliau, išsiskyrė po to, kai Ema užtiko savo meilę su kažkokia didžiakrūte. Ir dar dėl to, kad dėl neištikimybės Ignas kaltino ją, Emą: „Tu pati kalta, kad aš su kita permiegojau. Lakstai po pasaulį, o aš – vyras, man reikia sekso, juk tai užkoduota mūsų, patinų, genuose!“ Po to pokalbio Ema galutinai atsisveikino su alfa patinu.

S TAIGMENĖLĖ

Po Kalėdų Ema sužinojo naujieną: mažytę jų kompaniją, turinčią apie trisdešimt darbuotojų, nupirko suomia. Darbe buvo pasėta nerimo sėkla.

Vienas iš trijų skyrių kompanijoje buvo specialiųjų konsultantų skyrius. Čia dirbo devyni žmonės: aštuoni vyrukai ir Ema, vienintelė mergina. Vaikiniai kartais patraukdavo ją per dantį, esą darbą ji gavo per lovą, nors patys puikiai žinojo, kad tai netiesa – kad Ema pripažinimą pelnė dėl savo gabumų ir juodo darbo. Teisybė, jų skyriaus vadovas Simas Benetis buvo jai malonesnis nei kolegoms vyrams, bet juk tai normalu. Moterims savaime reikia daugiau dėmesio. Na, gal viršininkas ir simpatizavo jai, ir ji galbūt buvo truputį pametusi galvą dėl Simo, nė karto nevedusio, į žmonas, kaip pats sakydavo, imsiančio nebent savo karjerą. Tačiau dirbti tas susižavėjimas netrukdė ir ribų neperžengė, nes itin artimi kolegų santykiai nebuvo toleruojami.

Po darbo grįžusi namo Ema užsiplikė arbatos, išipylė šlakelį viskio. Gurkšnodama arbatą išgirdo beldimą į duris. Pažiūrėjo pro akutę – ak, ir vėl ta Jelena! Bendrauti su plepia senute Ema visai netroško ir vis dėlto pasigailėjo jos, atidarė duris.

– Ema, vaikeli, gelbėk! – išsyk pratrūko kaimynė. – Sesuo per teismą prisiteisė vieną kambarį mano bute ir aš turiu šiandien tą kambarį ištuštinti. O tu gi žinai, kokia ta mano sveikata. Ema, širdele, padėk pertempti daiktus.

– Žinoma, Jelena, tuoj ateisiu, – nenoriai pažadėjo Ema.

Po kelių valandų nusiplūkusi Ema sėdėjo kuklioje, bet jaučioje Jelenos virtuvėje. Senutė užplikė žolelių arbatos ir pavaišino obuolių pyragu. Gurkšnodama arbatą Ema pamatė ant palangės dailią dėžutę.

– Gal gerbėją įsitaisėt, Jelena? – pajuokavo. – Daili dėželė.

– Vajetau! – griebėsi už galvos senutė. – Taigi čia tau! Ir kaip aš pamiršau? Nešiau ją tau kelis kartus, bet vis nerasdavau namie, o paskui išlėkė iš galvos. Ai ai, o aš tam vyrui pažadėjau, tam pilotui iš lėktuvo...

– Pilotui? – nustebo Ema ir ūmai sumojo, kas tai galėtų būti.

Tai bent staigmenėlė! Jai pasidarė taip karšta, kad net megztuką atsisagstė. Griebė dėžutę nuo palangės, padėkojo senutei už arbatą ir išdūmė namo.

*

Atidariusi dėžutę, joje rado savo darbo pažymėjimą ir vizitinę kortelę. Ant kortelės kitoje pusėje buvo brūkštelėta: „Gražinu pamestą daiktą. Jeigu norėsit sužinoti, kur radau, skambtelėkit, mielai išduosiu. Povilas, žmogus, padėjęs jums atsikelti po susidūrimo su lagaminu.“ Ir nurodytas telefono numeris.

Ema plykstelėjo kaip žarija ir, kol neataušo, griebė telefoną.

„Šiuo metu abonentas nepasiekiamas...“ – išgirdo automato balsą.

Tą vakarą ji skambino Povilui dar šešis kartus. Septintą kartą iki galo išklausė pranešimą ir net suprakaitavo išgirdusi, jog apie jos skambutį „abonentas bus informuotas SMS žinute“.

„Velnias! Jis gaus septynias žinutes, kad skambinau! Pamanys, kad esu pamišėlė“, – pyko ant savęs Ema.

Po valandėlės viena po kitos atėjo septynios žinutės.

„Povilas!“ – dingtelėjo jai, bet tai buvo automatiniai pranešimai, kad abonentas perskaitė žinutes apie jos skambučius.

„O Dieve! – aiktelėjo Ema. – Jis pamatė! Septynis kartus! Raminkis Ema, – paliepė sau, – viskas gerai, nieko blogo tu nepadarei, tiesiog norėjai padėkoti jam, nes nuo rytojaus atsisakai telefono, elektros, karšto vandens ir išeini gyventi į kalnus... Ir vis dėlto... paskambins jis man ar ne, po galais?“

*

Kitą dieną Ema darbe nepaleido telefono iš rankų ir ner-vingai vis dirščiojo į ekranėlį.

Tai pastebėjo jos vadovas Simas ir neapsikentęs pa-klausė:

– Ema, ar tau viskas gerai?

– Taip, ačiū, tiesiog jaudinuosi prieš konferenciją Itali-joje, – pamelavo Ema ir šįkart nė neparaudo, nors dažniau-siai nurausdavo kalbėdama su Simu.

Neilgai trukus Simas pasikvietė Emą į posėdžių salę, į pasitarimą apie konferenciją Genujoje.

Simas patiko moterims. Buvo trisdešimt penkerių, kiek aukštesnio nei vidutinis ūgio, griežtų veido bruožų, lieknas, bet tvirtas. Smakras visada apšepęs, lyg būtų miegojęs ne na-mie, akys mėlynos, šelmiška šypsnelė veide, plaukai juodi, tankūs, trumpai kirpti, smilkiniuose kiek žilstelėję. Iškalbus, geras diplomatas, turėjo puikų humoro jausmą ir pinigų.

Jam pasakojant apie konferenciją, suskambėjo Emos te-lefonas. Ekranėlyje sumirgėjo: „Lakūnas“. Ema išraudo, kaklą išmušė dėmėmis. Ji mikliai atmetė skambutį. Tik ne dabar!

– Pusbrolis, – pamelavo į ją spoksančiam Simui.

Tačiau viršininkas, regis, nepatikėjo, tyčia užtempė su-sirinkimą. Ir tik gana vėlai grįžusi namo Ema atskambino orlaivio kapitonui.

– Klausau, – išsyk atsiliepė Povilas.

– Čia Ema.

– Kas, kas? – perklausė vyras. – Atleiskit, aš vairuoju, prastai girdžiu, – pamelavo. Jo telefono ekranėlyje švietė užrašas „Nevėkšla“, bet nenorėjo, kad mergina žinotų, jog jis turi jos telefono numerį. Juk ji ištekėjusi, argi ne taip? Kaimynė gi sakė.

– Čia Ema, – pakartėjo mergina. – Ema Rekašiūtė. Norėjau padėkoti už gražintą darbuotojo pažymėjimą.

– A, taip taip, Ema, – neva prisiminęs atsakė Povilas. – Nėr už ką. O aš... jau maniau, kad niekada nepadėkosit, – nusijuokė.

– Tai vis per tą kaimynę. Tik vakar man perdavė. Sakė, kad pamiršo.

– Na, vis dėlto perdavė, – džiugiai ištare Povilas.

„Kaip gera su juo kalbėtis, daug paprasčiau, nei maniau“, – pagalvojo Ema, o garsiai pasakė:

– Dar kartą dėkoju už rūpestį.

– Tikrai nėr už ką, Ema, – atsakė Povilas. – Tikiuosi, ir ateity skrisit mūsų lėktuvu. O kol kas linkiu viso geriausio.

„Jis su manim atsisveikina? – negalėjo patikėti savo ausimis Ema. – Kas per nesąmonė? Jis turi pakviesti mane kavos!“

– Velnias! – išsprūdo jai.

– Jūs čia apie mane? – sukľuso Povilas.

– Oi ne, tiesiog užsigavau koją. Klausykite, – Ema nutarė pati griebti tą užsispyrusį jautį už ragų, – gal atsidėkoda ma galiu pakviesti jus puodelio kavos?

Stojo tylą.

– Povilai, jūs mane girdit?

– Taip, bet... aš negaliu, Ema, atleiskit...

– Negalit?

– Gal atrodysiu senamadiškas, bet aš gerbiu santuoką.

Jūs tikrai labai graži ir žavi, nuolat apie jus galvoju, bet nenoriu žaisti su ugnimi. Geriau nė nepradėkim.

„Jis vedęs ir turi tuziną vaikų“, – nusiminusi pagalvojo Ema ir nurijo seiles.